

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Šárkou Henzlovou jako samosoudkyní, v právní věci žalobce: J. P., nar. [redacted] trvale bytem [redacted] zastoupen: JUDr. Josefem Fojtíkem, Štefáníkova 1516, Kopřivnice, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení 1.000.000,-Kč s přísl.,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci Kč 455.000,- do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení Kč 545.000,- Kč se z a m í t á.
- III. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 80.715,-, k rukám jejího právního zástupce, JUDr. Josefa Fojtíka, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se svou žalobou domáhá proti žalované zaplacení 1,000.000,- Kč za zadostiučinění z řízení, které bylo proti němu vedeno. Jednalo se o trestní stíhání pro pokus trestného činu padělání a pozměňování peněz. Trestní řízení začalo 7. 5. 2004 brutálním zatčením žalobce příslušníky Policie ČR, poté byl umístěn v Cele předběžného zadržení a [REDAKCE] byl vzat do vazby, z níž byl propuštěn na svobodu po více než 3 měsících, a to dne [REDAKCE]. Celá jeho trestní věc byla medializována, měla pro žalobce nepříznivý dopad v tom smyslu, že jednak celé řízení probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu, kdy trestní stíhání bylo téměř sedmileté, tedy 6 let a 8 měsíců trvalo, poté a již v průběhu trestního stíhání došlo ke stagnaci jeho podnikání. Někteří přátelé se k němu otočili zády, pouze rodina a nejbližší okolí stálo při něm, avšak celé trestní stíhání i poté, kdy byl zproštěn obžaloby, bylo pro něj stresující a vznikla mu tak nemajetková újma. Žalobce se obrátil na žalovanou podáním ze dne 13. 7. 2011 se žádostí o náhradu škody a o přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Žádost žalobce byla žalované doručena 18. 7. 2011.

Žalovaná přiznala žalobci částku 55.000,- Kč za nesprávný úřední postup, resp. za nezákonné rozhodnutí, když délku trestního řízení považuje za zcela přiměřenou všem okolnostem daného případu a zejména pak složitosti věci. Učinila nesporným, že žalobce byl ve vazbě 110 dní, tedy od [REDAKCE] do [REDAKCE]. Za vzniklou nemajetkovou újmu tedy mu poskytla částku 500,- Kč za každý den trvajících omezení osobní svobody, tedy 55.000,- Kč.

Žalobce rozdělil žalovanou částku na zadostiučinění z titulu neoprávněné vazby, a to částku 200.000,- Kč, z čehož bylo zaplaceno 55.000,- Kč, tedy 145.000,- Kč za vazbu, dále z titulu průtahů v řízení 200.000,- Kč a za nezákonné rozhodnutí 600.000,- Kč.

Soud má prokázáno z trestního spisu [REDAKCE] Krajského soudu v Ostravě, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání na základě usnesení ze dne 7. 5. 2004 č. 1. 539 trestního spisu. Toto usnesení bylo žalobci doručeno 7. 5. 2004. Dne 5. 5. 2005 byla Krajskému soudu Ostrava doručena obžaloba obžalovaných F [REDAKCE] S [REDAKCE] ing. L [REDAKCE] F [REDAKCE] J [REDAKCE] P [REDAKCE], I [REDAKCE] K [REDAKCE] M [REDAKCE] P [REDAKCE] ing. J [REDAKCE] P [REDAKCE] R [REDAKCE] G [REDAKCE] a MUDr. P [REDAKCE] K [REDAKCE]. Žalobce pro trestný čin padělání a pozměňování peněz podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 140 odst. 2 tr. zák. s odkazem na ust. § 143 tr. zák. a dále přípravu k trestnému činu padělání a pozměňování peněz podle § 7 odst. 1 tr. zák. k § 140 odst. 2, 3 písm. b) tr. zák. s odkazem na ust. § 143 tr. zák. a jednak přípravu k trestnému činu podvodu podle § 7 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, 4 tr. zák. Dne 21. až 23. 9. 2005 se konalo hlavní líčení, za účelem výslechu utajených svědků se jednání odročilo na 6. 10. 2005. Dne 23. až 24. 3. 2006 se konalo hlavní líčení, které bylo dále odročeno na 18. a 19. 4. 2006 a 11. až 12. 5. 2006. Další hlavní líčení bylo stanoveno na 16. 6. 2006. Dále bylo hlavní líčení odročeno na 20. až 22. 9. 2006 a to za účelem vyčkání zprávy Ministerstva spravedlnosti o dožádání z USA. Dne 7. 9. 2006 se konalo hlavní líčení, které dále pokračovalo 20. až 21. 9. 2006, 6. 10. 2006 byl vynesena zprošťující rozsudek. Proti rozsudku podalo Krajské státní zastupitelství v Ostravě odvolání. Vrchní soud v Olomouci dne 31. 5. 2007 zrušil rozsudek I. stupně a věc mu vrátil

k dalšímu projednání. Dne 12. 5. 2010 se konalo hlavní líčení, které bylo odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí na 14. 6. 2010. Dne 25. 6. 2010 byl vydán rozsudek, kterým byli obžalovaní zproštěni obžaloby. Rozsudek nabyl právní moci 24. 1. 2011. V průběhu roku 2009 se konalo hlavní líčení 27. 5. 2009 a 12. 10. 2009.

Soud má prokázáno, že žalobce požádalo náhradu za zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podáním ze dne 13. 7. 2011. Žalovaná projednala jeho žádost a zaslala mu své stanovisko s tím, že mu byla přiznána náhrada z titulu nemajetkové újmy ve výši 55.000,- Kč. Žalobce podal svou žádost žalované 18. 7. 2011. Stanovisko žalované je z 19. 1. 2012. Soud má prokázáno z účastnické výpovědi žalobce, že byl zadržen v době, kdy seděl v restauraci s obchodním přítelem. Poté do místnosti vběhlo komando, žalobce byl poražen na zem, poté mu někdo kopl do ledviny a někdo mu dal nabitou pistolí k hlavě s tím, že jsou zatčeni, neboť se dopustili trestného činu. Poté už si žalobce nevzpomíná jak restauraci opustili. Poté se dozvěděl, že by měl být spolčen se zločineckou organizací, kdy měl podvést stát asi o 200.000,- Kč falešnými šeky. Za pomoci právního zástupce se dotázal v bance ve Frankfurtu, která potvrdila, resp. ověřila pravost šeků. Když byl vzat do vazby, kde byl sám, nesměl se s nikým stýkat, byl tedy na samotce, což pro něj bylo velmi deprimující a vlastně celý pobyt ve vazbě. Ve vazbě byl s tím, že mu hrozí trest odnětí svobody 10 až 15 let. Doma měl 4 děti, rozestavěný dům, přítelkyně zůstala bez prostředků, poté musela prodávat majetek, aby měli z čeho žít. Poté se mu zničila firma, veškeré obchodní kontakty byly zastaveny, poté už se s žádným jednatelem firmy nesešel z důvodu toho, že měli strach se s ním setkat. Celá kauza byla medializována, denně o tom byly zprávy v televizi s tím, že se jednalo o největší podvod v dějinách České republiky. Rodiče sledovali celou kauzu v televizi. Bydlí na vesnici stejně tak, jako žalobce, kde je málo lidí, a lidé pak se k ním obrátili, zastavovali je a ptali se jak rodičů a žalobce, o co se jedná. Matka žalobce vlastně nebyla schopná jít do obchodu. Žalobce sám kandidoval do zastupitelstva za [REDAKCE] z této kampaně pak sešlo. Celý jeho život se pak změnil. Pak byl propuštěn na kauci. Kam přišel, tam se na něj dívali špatně. Pak se odstěhovali do další vesnice, asi 10 km vedle. Z nějakých úspor dostali nemovitost, vzal si úvěr. Do dneška nemají úvěry splaceny. Poté měl problémy s tím, aby ho někdo zaměstnal, nyní má tedy nestálý příjem. Dělá, co se naskytne. Má živnostenský list. Nyní se tedy manželka stará o výdělek, je účetní, takže ona přebrala tento úkol. Žalobce navštěvuje psychiatra i psychologa, užívá prášky. Každý případ takový v televizi prožívá a i s těma, co byli vzati do vazby, protože si vzpomíná na to, a myslí na člověka, jak se ráno probudí, vlastně nemá co dělat. Leží, i na to, jak se chovají bachaři a jak tam vlastně všechno chodí. Nyní má také pošramocené zdraví. Když pak byli zproštěni viny, nikde ani nezaznamenal žádnou omluvu. Přečetl všechny noviny, ale nikde nebyla naznačena žádná omluva. Nyní se vždy dostane do stresu, i když je třeba u soudního líčení nebo když se objeví nějaká taková podobná situace. V průběhu trestního řízení přišel o kamarády, věřila mu vlastně jediné manželka a sestra. Dokonce ani vlastní rodiče mu nevěřili. Cítil se velmi špatně, když byl ve vazbě. Chodili za ním děti, které měl před tím. Říkal jim, ať se vždy chovají slušně, nedělají nic nezákonného a nakonec sám skončil ve vězení. Když se pak vrátil z vazby, nejmladší syn k němu vůbec nechtěl jít. V průběhu těch 7 let soudního řízení mu nikdo nevěřil a nevěří mu ani teď, po zproštění. Lidé si myslí a tvrdí, že stejně něco udělali. Nyní ale ani nechce nikomu vysvětlovat, že je nevinný, nemá to smysl. Z lékařské zprávy ze dne 9. 8. 2012 od MUDr. Mgr. Přemysla Mikeše, Ph.D. psychiatrické ambulance, má soud prokázáno, že žalobce má 10 let, začalo to z přepracovanosti. Lékař diagnostikoval [REDAKCE] a doporučil podpůrnou psychoterapii, kde základem je terapie antidepresiv. Dne 9. 8. 2012 pak je konečné doporučení pokračovat v psychoterapii u psychologičky, kontrola na psychiatrické ambulanci není nutná, jen při další dekompenzaci. Z další zprávy psychiatrické ambulance

MUDr. Romana Vybírala má soud prokázáno, že asi v lednu 2007 přišel žalobce do jeho ordinace pro depresivní a úzkostlivé prožívání se syndromem vyhoření. Na kontroly docházel pravidelně, byly předepsány léky, uklidňující a antidepresiva, později již bylo doporučeno léky vysadit.

Ze svědecké výpovědi manželky žalobce M. P. má soud prokázáno, že v době zatčení žalobce měli dvě malé děti – 4 roky a roka půl staré, které těžce nesly jednak probíhající prvotní domovní prohlídku a poté i další průběh trestního stíhání žalobce. Na svědkyni pak bylo, aby se postarala o veškeré záležitosti, musela se postarat o celou firmu, o které nevěděla nic a v podstatě se celý chod zastavil, svědkyně neuměla obchodovat s auty, nebo neuměla práci, kterou dělal žalobce. Žalobce se psychicky zhroutil, zhubl o 15 kg. Po příchodu z vazby se ho děti bály, nechtěly k němu jít. Byl 4 měsíce ve vazbě. Později dcera začala chodit do školy. Děti se jí ptaly, jestli tatínek bude zavřený, že ho viděly v televizi. Rodiče jim říkali, že asi bude zavřený, protože něco provedl, a tak to vlastně probíhalo celých těch 7 let. Oni se jako rodina uzavřeli do kruhu a pomáhala jim jen jejich rodina. Svědkyně sháněla peníze na kauci, měli zastavený dům a těžko sháněla peníze. Nikdo ji nechtěl pomoci a vlastně se báli třeba toho, že jsou také odposloucháváni. Když po celé věci chtěl žalobce v obci kandidovat do zastupitelstva, tak mu jasně řekli, že není dobré, aby vůbec se zapisoval na nějakou kandidátku, že by to stejně neprošlo. Před zahájením trestního stíhání hodně cestovali scházeli se s přáteli, vedli normální společenský život a po vzetí do vazby a po celém trestním stíhání, i v jeho průběhu, žila rodina uzavřena, nikam nechodí, vlastně jsou jenom s rodinou. Manžel, tedy žalobce, má často stavy úzkosti, deprese, chodí po doktorech a svědkyně sama také musela navštívit doktora, aby se léčila. Někdy vede firmu ona, má účetnictví pro více firem, žalobce stále zaměstnání nemá. Má jako podnikatel jen takové náhodné obchody, žádný jiný příjem nemá. Před zahájením trestního stíhání měl problémy vlastně takové běžné z práce, ale ne tedy takového charakteru jako nyní nebo po vzetí do vazby. U svědkyně vlastně ten stav je také dlouhodobá záležitost. Před tím neměla žádné potíže, nyní má, nebo poté měla závratě, bolesti hlavy, dvojité vidění, padá do mdlob. S manželem absolvovala všechna soudní líčení, kde byli vždy přítomny kamery, probíhalo televizní vysílání. Rodiče žalobce byli starší, vůbec věci nerozuměli. Tchýně nebyla schopna vyjít ven, ani do obchodu, bála se lidí, že se jich budou něco ptát. Po dvou letech zemřela, nechtěla se ani léčit. Byla nešťastná z toho, co se děje, nemohla tomu věřit.

Ze svědecké výpovědi S. K. přítele a kolegy v obchodních vztahů má soud prokázáno, že je také v příbuzenském vztahu, je manželem sestry jeho manželky. Protože jsou jednovaječná dvojčata, vlastně i jeho manželka s manželkou žalobce celou věc hodně prožívaly, takže to vlastně je postihlo obě, a potažmo i rodinu svědka. Také měli malé děti. I u nich se v tu dobu vlastně všechno zastavilo. Měli rozjednaný nějaký obchod v Chorvatsku, k čemuž pak nedošlo, když se lidé dozvěděli o žalobci, a tak ten obchod zastavili. Pak se další prodeje zastavily z toho důvodu, že lidé nevěděli, báli se. Vlastně byli jenom jako rodina, spolu také sestra žalobce. Svědek sám byl jednou ve vazbě na návštěvě za ním, viděl žalobce zcela zničeného, nebyl na něj hezký pohled. Před trestním stíháním byl žalobce uvolněný, cestovali spolu, nyní, když spolu někam jedou, je na něm vidět, že nevydrží to, co dřív. Existují pořád lidé, kteří nevěří a nechtějí se žalobcem pracovat i když je nevinný. On sám ví minimálně o dvou případech spolupráce, které byly odmítnuty právě z tohoto důvodu.

Ze svědecké výpovědi D [REDAKCE] T [REDAKCE] má soud prokázáno, že se znají odmala, jsou z jedné vesnice i stejného věku, poznali se u sportu. Potom také spolu začali spolupracovat a stali se kolem 70. let blízkými přáteli. Pak se potkali také v zaměstnání, když oba pracovali v obchodním úseku v [REDAKCE] a tam zůstali až do 90. let, potom odešli pracovat do soukromé sféry, založili stejné firmy, resp. firmy se stejným obchodním zaměřením. Jednalo se o nákup a prodej vozidel a náhradních dílů [REDAKCE]. I když měli konkurenční firmy, nadále zůstali přáteli. Pak se stalo to, že žalobce byl stíhán, byla vidět přehlídka monstrózních mediálních obvinění v televizi, kde byli zatýkáni lidé, byly toho plné noviny. Žalobce viděl v televizi a nevěděl, co se děje. Začalo se hovořit o tzv. zločinu, i v ostatních firmách začala nervozita, vlastně všichni mají stejný podnikání jako žalobce. Jemu samotnému také volaly ironické telefonáty, ptaly se, co jeho nejlepší kamarád provedl, na kolik let ho zavrou. Oni se ale báli, jestli se nestali součástí odposlechu. On sám měl se žalobcem nějaké obchody, ze kterých pak sešlo. Pak se vyvinula obava a nedůvěra vůči žalobci. To také proto, že ta kampaň byla v médiích, byla masová, informace byly pouze jednostranné. Spolupráce tedy obchodní po vznesení obvinění skončila a dosud nebyla obnovena. Svědek se pozastavoval nad tím, že poté, kdy byl žalobce zproštěn obžaloby, nebyla v médiích taková informovanost jako v průběhu trestního stíhání, když byli obviněni. Otec žalobce těžce nesl celou věc, několikrát se s ním také o tom bavil.

Soud neprováděl další navrhované důkazy, neboť mu pro posouzení dané věci postačovaly důkazy provedené a z dalších provedených důkazů neučinil žádná skutková zjištění, potřebná pro posouzení dané věci.

Soud má prokázáno, že žalobce byl obviněn pro trestný čin padělání a pozměňování peněz. Trestní stíhání probíhalo od 7. 5. 2004 a do rozsudku, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, 25. 6. 2010. Žalobce byl vzat do vazby a po dobu více než 3 měsíce, konkrétně 110 dnů. Trestní stíhání trvalo 6 let a 8 měsíců. Již od počátku trestního stíhání byla celá věc medializována, žalobce byl zatčen v restauraci za použití zbraně a hmatů. Trestní stíhání probíhalo, jeho přípravné řízení od roku 2004 do roku 2006. Poté byla podána obžaloba. Soud rozhodl zprošťujícím rozsudkem, rozsudek byl odvolacím soudem zrušen. Poté byla zjištěna nečinnost ze strany soudu a další probíhající řízení bylo až v roce 2008 a 2009. Poté pak byl vydán další zprošťující rozsudek a žalobce byl v průběhu vazby, i poté, ve špatném psychickém stavu a nebyly mu však dány žádné léky, ač o ně žádal. Ve vazbě zhubl o 15 kg, celou vazbu i trestní stíhání velice špatně nesl. Celá věc byla medializována, jak obchodní partneři, tak i známí, nebo jen lidé, a na vesnici, kde žalobce s rodinou žil, se k němu obrátili zády a neodpustili si ironické poznámky, nešetřili i nezletilé děti. Nebyli schopni se objektivně na věc dívat. Vše, co bylo řečeno v médiích vzali za pravdivé. Žalobci poté zbyla pouze rodina, jeho nejbližší a příbuzní, což byli manželka, děti, které však byly malé a celou věc také těžce nesly. Těmi dalšími osobami byly také žalobce a švagrová, rodiče. Celá situace se nenapravila ani poté, co byl žalobce zproštěn obžaloby. Žalobce nyní již nepodniká, má pouze příležitostnou práci. V průběhu trestního stíhání došlo k likvidaci jeho firmy. Nyní tedy celá finanční pomoc pro rodinu je na manželce.

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 7 z.č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.

Podle ustanovení § 8 z.č. 82/1998 Sb., (1) nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

(2) Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

(3) Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje, takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.

Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, který přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Ze zprávy kanceláře vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před ESLP uveřejněné v Právním zpravodaji č. 8/2006 se podává, že ESLP považuje za výchozí základ výpočtu částku pohybující se mezi 1.000 -1.500 EUR za každý rok trvání řízení, přičemž tato částka má být zvyšována, je-li předmět řízení pro stěžovatele významný (v této souvislosti je

třeba upozornit, že za spory s významným předmětem řízení považuje ESLP spory pracovní právní, týkající se osobního vztahu, sociálních dávek a zvláště závažné spory vztahující se ke zdraví a životu osob, či snižována s ohledem na počet stupňů soudní soustavy, na kterých byla věc projednávána, chování stěžovatele a životní úroveň v dané zemi. Judikatura ESLP dává přednost tomu, aby nepříznivé důsledky nepřiměřené délky soudního řízení byly řešeny podle vnitrostátního práva národními soudy, protože jde o prostředek pro poškozeného dostupnější, připouští ESLP, že účinným prostředkem ochrany je i to, že podle práva členského státu poskytnutá náhrada nedosahuje částek, k nimž dospěl Evropský soud pro lidská práva, tedy může být i nižší, zejména s přihlédnutím k hlavní životní úrovni v jednotlivých členských státech. ESLP považuje částku vyplacenou národními orgány za přiměřenou tehdy, představuje-li 45% částky, kterou přiznal sám.

Žalobce se svou žalobou domáhá jednak přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s trestním stíháním, s jeho délkou, které tedy trvalo 6 let a 8 měsíců, dále pak za vazbu, kterou vykonal, z tohoto titulu mu byla přiznána částka 55.000,- Kč, což se mu však jeví jako nedostatečné, a dále pak žádá o přiznání nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce pro trestný čin pozměňování a padělání peněz podle § 140 tr. zák., kde hranice trestu se pohybuje v rozmezí 5 až 10 let. Trestní řízení žalobce trvalo 6 let a 8 měsíců, žalobce byl ve vazbě. Soud uzavřel, že jsou zde dány 3 tituly pro odškodnění nemajetkové újmy žalobce, a to nesprávný úřední postup, spočívající v nepřiměřené délce řízení, nezákonné rozhodnutí a vykonaná vazba. Trestní řízení skončilo zprošťujícím rozsudkem. S ohledem na tento závěr, a ve smyslu shora uvedených ustanovení zák. č. 82/1998 Sb. soud přiznal žalobci právo na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jejíž vznik se při existenci odpovědnostního titulu předpokládá. Jedná se o vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy a žalovaná žádný důkaz, který by vznik nemajetkové újmy žalobci vyvrátila, nepředložila. Vzhledem k tomu, že jako odškodnění nemajetkové újmy vznikla žalobci v důsledku posuzovaného trestního řízení nepochybně nepostačí konstatování porušení práva, a to zejména s ohledem na význam trestního řízení pro žalobce. Soud dospěl k závěru, že je namíste rozhodnout o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, pokud jde o výši nemajetkové újmy, soud věc hodnotil dle kritérií stanovených v ust. § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Posuzované trestní řízení bylo do jisté míry složité v tom, že spoluobviněných bylo více, tedy každý skutek jednotlivému obviněnému musel být posuzován zvlášť. Bylo třeba provádět listinné důkazy, dožádání do ciziny, překládání listin, vypracovávat znalecké posudky z různých oborů. Žalobce svým chováním v průběhu řízení nepřispěl k celkové nepřiměřené délce, neučinil však žádný úkon, směřující k urychlení řízení, nepodal např. stížnost na průtahy v řízení. Pokud jde o význam řízení pro žalobce, pak tento je zvýšený nejen s ohledem na charakter řízení, neboť jde o trestní stíhání, tedy trestní řízení, s tímto řízením je vždy spojen zvýšený význam pro obviněného či obžalovaného, ale i s ohledem na podnikatelské aktivity žalobce, když před vzetím do vazby byl úspěšný podnikatel. Při stanovení konkrétní výše peněžitého zadostiučinění soud vycházel z judikatury Nejvyššího soudu a přiznal žalobci peněžité zadostiučinění ve výši 15.000,- Kč za každý rok trvání řízení, tedy celkem částku 100.000,- Kč za průtahy v řízení. Takto stanovené zadostiučinění pak bylo soudem sníženo o 20 % za určitou složitost věci a současně zvýšeno o 20 % za to, že žalobce se nepodílel na průtazích v řízení, naopak soud zjistil průtah v období, kdy došlo ke zrušení rozsudku soudu I. stupně a vydání dalšího rozhodnutí ve věci. Tedy celkově vychází částka 100.000,- Kč za průtahy v řízení.

Soud se dále zabýval výší nemajetkové újmy, způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím, tedy vydáním rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce, neboť toto je samostatným titulem pro vznik odpovědnosti státu za škodu a tudíž by žalobce měl nárok na odškodnění nemajetkové újmy z tohoto titulu v případě, že by trestní stíhání trvalo přiměřenou dobu, ale skončilo by zprošťujícím rozsudkem. Pokud jde o výši tohoto zadostiučinění, soud přiznal žalobci peněžité zadostiučinění a přihlédl při stanovení jeho výše, kterou stanovil na částku 300.000,- Kč k následujícím skutečnostem:

Žalobci hrozilo odnětí svobody na 5 až 10 let, tedy podle uložení trestu šlo o závažnou trestnou činnost. Vzhledem na výkon povolání, tedy podnikání žalobce, kdy se negativně odrazilo to, že byl žalobce trestně stíhán, vlastně ani doposud se podnikatelské aktivity žalobce neobnovily a bylo prokázáno, že to bylo právě v důsledku probíhajícího trestního stíhání. Žalobce již nenašel dále klienty, kteří by byli ochotni s ním spolupracovat. Žalobce žil na vesnici, kde je ještě více než ve městě vnímáno, když se takováto negativní věc stane v sousedství, nebo na vesnici nic nezůstane utajeno a také se tak stalo a spoluobčané se obrátili k žalobci zády. Žalobce se dokonce z vesnice musel odstěhovat. Nicméně ani toto odstěhování však nepřineslo lepší postavení žalobce. Žalobce zůstal jak v průběhu trestního stíhání, tak poté, izolován od ostatních občanů právě z důvodu zahájení trestního stíhání a jeho nejbližšími osobami zůstali jeho rodinní příslušníci – manželka, děti, sestra, švagrová, švagr a rodiče. Všichni zmínění a blízcí lidé žalobce celou věc těžce prožívali, museli čelit dennodenním útokům ze stran ostatních občanů, kteří byli ovlivněni mediálním zájmem o žalobce. Tento obraz vyzníval tak, že žalobce je vinen a že mu hrozí trest odnětí svobody až na 10 let. Soud z tohoto titulu nezákonného rozhodnutí žalobci přiznal částku 300.000,- Kč, kterou vypočetl a vycházel z toho, že žalobci hrozilo desetileté vězení, a tuto veličinu, tedy 10 let, znásobil 30, tj. tedy částka, kterou soud považuje za přiměřenou za 1 rok odnětí svobody, tedy celkem 300.000,- Kč.

Dále soud odškodnil žalobce za pobyt ve vazbě za 110 dnů po 1.000,- Kč, tj. 110.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně přiznala z tohoto titulu částku 55.000,- Kč, soud dalších 55.000,- Kč žalobci přiznal. Vycházel z toho, že rozhodnutí o vazbě, stejně tak jako rozhodnutí o sdělení obvinění je nezákonným rozhodnutím. Žalobce tedy jako nevinný byl ve vazbě déle než 3 měsíce, vazba se na něm podepsala jak psychicky, tak také fyzicky, neboť zhubl. Ve vazbě poté, když se vrátil domů, děti ho nepoznaly, nechtěly se s ním přivítat, bály se ho. Ve vazbě byl sám v místnosti, nesměl se s nikým stýkat, s nikým hovořit. Celá vazba na něj velice těžce doléhala a vlastně zde propukla jeho deprese, úzkostné stavy, které pak provázely celé trestní stíhání a mají dopad i dosud, kdy žalobce není zcela v pořádku tak, jako býval před vznesením obvinění. Žalobci soud tedy přiznal celkem částku 455.000,- Kč zadostiučinění z titulu nemajetkové újmy a ve zbývajících částech žalobu zamítl.

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a ust. § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu a současně byla výše těchto nákladů žalobci přiznána z částky přiznané soudním rozhodnutím, tedy z částky 455.000,- Kč. Náklady řízení představují náklady právního zastoupení, tj. odměnu za zastupování podle vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši Kč 46.400,-, náhradu hotových výdajů, 5x režijní paušál po 300,- Kč, tj. 1.500,- Kč, ztrátu času v souvislosti se 3 ústními jednáními v rozsahu 54 půlhodin po 100,- Kč, tj. 5.400,- Kč, 3x cestovné z [REDAKCE] do Prahy k soudu a zpět, tj. celkem 2 274 km, když

každá jízda představuje 78 km, v roce 2012 za 1 km jízdy je účtováno 6,14 Kč, osobním vozidlem Volvo, SPZ: [REDACTED] při spotřebě 7 litrů benzínu na 100 km, tedy cestovné celkem 13.962,- Kč , celkem náklady Kč 67.262,40+ 20 % DPH Kč 13.452,5, tedy celkem 80.715,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání **do 15 dnů** ode dne jeho doručení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím zdejšího soudu. Pokud nebude žalovaná dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze nařídít soudní výkon nebo exekuci.

V Praze dne 8. listopadu 2012

JUDr. Šárka Henzlová, v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost: Olahová